

Ein megnar kvinna, Sanna Johannesen rundaði tey níti 9. juni 2020

Sanna, ja hvør er Sanna. Danska orðatakið sigur "kært barn har mange navne". Soleiðis er við Sannu. Vit kunnu nevna nøkur: Sanna á Berjarheygnum, Sanna hjá Poul Eli, Sanna hjá Meistararum, Sanna hjá Bedingsmeistararum.

Mamma Sannu var Oluffa, fødd Joensen, úr Klaksvík og pápin Jákup F. Jacobsen úr Fuglafirði. Tey vóru 4 systkin, Sanna, Petra, Óla Jákup og John Oluf. Petra doyði bert 6 ára gomul. Í dag er bert Sanna eftir á lívi.

Sanna kom til Skálar sum ung genta, tá familjan flutti higgar úr Klaksvík. Pápi Sannu, Jákup F. Jacobsen, hevði fingið starv sum bedingsmeistari á Skála Skipasmiðju. Hann var bedingsmeistari frá 1946 til 1958, tá hann og familjan fluttu

til Havnar, har hann gjørdist bedingsmeistari á Tórshavnar Skipasmiðju.

Sanna bleiv eftir á Skála. Hon giftist við Poul Eli Johannesen. Poul Eli var ikki borðin til Berjarheyggjafestið, men av tí at eldri bróðurin, Hans Martin, doyði bert 30 ára gamal, ja so bleiv tað Poul Eli, sum festi eftir pápan, og Sanna bleiv bóndakona. Og bóndakona hevur hon verið og er tað partvís enn. Minnist, tá vit høvdu verið á fjalli um heystið í 1968, at ein segði, at nú er tað Sanna, sum hevur bakað pannukøkur. Og hetta við pannukøkur til fjallfólkið hevur Sanna gingið høgt uppí, og tað ger hon enn. Berjarheyggjafestið er nú farið á aðrar hendur, og fyrstu ferð nýggju eigararnir høvdu verið á fjalli, heldur ein av trúgvu

fjallmonnunum fyrri, at hetta er fyrstu ferð, eg eri á fjalli í Ytra Miðhaga, og ongar pannukøkur eru frá Sannu. Men soleiðis varð ikki, bæði hann og øll hini fjallfólkini fingur aftur hesuferð tær vælsmakandi pannukøkur frá Sannu. Tá nýggju eigararnir komu út á Berjarheyg at hoyggja, rópar Sanna á trappuni: "Komi og fá tykkum pannukøkur øll somul". Eg haldi at stakkurin av pannukøkur mundi vera umleið 26 cm høgur, og Sanna stóð klár at baka meir, um tað skuldi verið. Umframt tær góðu pannukøkur, so er Sanna kend fyrri at gera sera góðar kjøtpylsur og rullupylsur.

Sanna er trúföst sum fáur. Hon hevur tænt Skála kirkju bæði væl og leingi, bæði í kirkjuráðnum og sum kirkju-

verji. Hon hevur frá Hennara hátign Margrethu drottning fingið heiðursmerki fyrri trúgvu tænastu í meira enn 40 ár. Eisini í Meinigheitshúsinum hevur hon verið trúföst og ein hollur stuðul. Hon sat eisini í ungdomsnevndini í Meinigheitshúsinum í mong ár.

Sanna og Poul Eli fingur 3 synir. Hans Martin, Jacob Petur og Eyðfinn, sum allir eru maskinmeistarar. Poul Eli doyði í 1979 bert 49 ára gamal.

Góða Sanna. Vit vilja takka tær fyrri tað, tú hevur verið fyrri okkara bygd og fyrri títt trúfesti.

Hjartaliga til lukku við 90 ára føðingardegnum og Guðs signing.

Andrass

Til svágin, Martin Múller, Martin hjá Erhard, til áminningar

So fór Martin inn í ævigu hvíldina. Hetta kom ikki óvart á okkum, sum stóðu Martin nær. Í langa tíð hevur heilsan verið vánalig. Nú orkaði henda kempa ikki meir. Mongu árin á trolaradekki, har hann altíð var fyrstur at tærna til, høvdu týðiliga sett síni spor. Ryggur og bein vildu ikki meir, og so komu aðrar sjúkur eisini. Hann sigldi nógv við bæði froyiskum, norskum og grønlandskum trolarum, og í sínum ungu døgum var hann eisini við íslendskum.

Martin náddi at halda sín 80 ára føðingardag, har nógv fólk, vinir, familja og gamlir skipsfelagar, heilsaðu honum, og í mongu talunum hoyrði ein hvat dugur hevði verið í honum. Ein maður sum aldri spardi seg sjálfvan. Eisini tá sjúkan fór at gera um seg, kundi hann ikki binda frið. Einaferð komið var út á vitjan, tá sat hann vestan fyrri húsini, og royndi at slætta túnið eitt sindur. Hann var sera skinklutur til beins, sat í grótrúgvuni og royndi at kastaði nakrir steinar her og har. Soleiðis var hann.

Martin giftist við Elinborg, systur, og fingur tey fyra børn, triggjar dreingir og eina gentu, sum øll eru komin væl undan. Elstur er Jacob Eli, arbeiðir á kontórinum hjá Sev í Havn, síðani Erhard, siglur úti sum

maskinstjóri hjá Mærsk, býr í Trongisvági, Lars er politistur, býr í Hvalba, og yngst er Amy, lærari, og býr í Sumba. Abba-børnini eru 10 í talið.

Tá ið Martin kom inn í okkara familju, gjørdust okur skjótt varigir við, at hann var sera hjálpsamur. Skuldi okkurt betongast, gravast ella smíðjast, so var hann altíð tilreiðar at hjálpa.

Men stuttligast vóru teir

mongu nát-unga túrarnir, ið okur vóru saman, teir verða seint gloymdir. Eisini untist okkum báðum at rógva kapp saman, vunnu hina minnuligu jóansøkuna í 1986.

Martin varð føddur í Porkeri, sonur Erhard og Gunnhild, og vóru tey átta systkin, fimm dreingir og triggjar gentur. Dreingirnir blivu allir sjómenn, og vórðu av bestu og raskastu trolmonnum.

Martin plagdi at flenna at sínari skúlatíð í Porkeri, hann var meira niðri í mølini og úti á fjørðinum enn í skúlanum, og fór hann eisini tíðliga úr skúlanum. Fyrstu tíðina málaði hann hjá Johan Dam, altíð nevndur Hannekiss, síðani hjá Símunni, og hevði Martin eisini sveinaprógv sum málari. Men havið dró, og tað bleiv hansara lívsstarv.

Nú hann var vorðin sjúkur

og trongdi til hjálp, var Elinborg altíð um hann, tað vóru tungir dagar fyrri hana og fyrri familjuna at síggja hann spakuliga vikna. Elinborg var eisini við honum á ymiskum uppvenjingarstøðum í Danmark og í Føroyum, hon royndi tað hon kundi fyrri at betra um heilsu stóðu hansara, men tað gekk bert ein veg. Ikki kundi hon fara úr eygsjón, so rópti hann.

Men tolin bar hon hesa byrðuna. Tíðliga í sjúkratilgongdini hevði hon avgjørt, at á ellisheim skuldi hann ikki, hon vildi ansa honum heima til tað seinasta. Ætlanin var, at hann skuldi koma heimaftur av sjúkrahúsinum, men at enda var heilsan so vánalig, at tann ætlanin bar ikki til. Leygarmorgunin 4. juli sovnaði hann stillisliga. Ein av ágrýtnastu, raskastu og bestu trolmonnum Føroyar hava fostað var slóknaður. Trolíð er lagt á dekkið, seinasta skrædda holið er bøtt, nálin er hongd á skottið, og hann er farin í koyggjuna fyrri seinastu ferð. Kósín er sett á vitan inni á himmalsku strondini.

Okur sum stóðu honum nær, drýpa hvør og takka honum fyrri tíðina. Orð eru altíð fátøk.

Arnfinn